

Zwangerschap dagboek ~Week 26~

De week is een beetje vreemd verlopen, daarom is er ook maar weinig online gekomen op me blog. Eerlijk gezegd dus de hele week gewoon niets online gekomen. Nu heb ik weer even tijd en is het dus ook tijd voor weer een zwangerschap dagboek.

Angst

Zondag nacht kreeg ik een vreemde pijn. Het begon met branderig gevoel in mijn vagina en kreeg toen erge buikpijn. Ik keek het even aan, maar na een uur was het zo erg dat ik alleen maar kon huilen. Ik moest ineens naar de wc, dacht te moeten poepen. Dus ik gaf druk en toen kreeg ik in mijn onderrug heel erg pijn. Dat was de druppel, ik belde mijn partner die aan het werk was. En samen besloten dat ik het ziekenhuis maar moest bellen. Dus ik belde het ziekenhuis, zelf dacht ik aan een blaasontsteking. Maar wat erger dan ik al eerder had. Maar ik kreeg de vraag of het niet misschien weeën waren. Hier schrok ik wel heel erg van, want had ik nooit bij stil gestaan. Ik weet ook niet echt hoe dat voelt, heb ze nog nooit gehad. Maar ze wilde dus dat ik gelijk langs kwam. Ze spraken alweer over ambulance te sturen. Nee daar moet ik niet aan denken, daarom was ik al blij dat ik eerder mijn partner al gelijk kon bereiken. Dus die belde ik weer terug en snel kwam hij me halen om naar het ziekenhuis te gaan. Daar aan gekomen werd ik ook meteen gezien. Er werd een echo gemaakt en ook een inwendige echo. Ze wilde uitsluiten dat het geen weeën waren. En gelukkig nee de bevalling kwam niet op gang. Dat was ook echt te vroeg geweest. Eigenlijk kwam er naar voren dat er helemaal niets met ons kindje aan de hand was. Er was niks gevonden wat met de zwangerschap te maken kon zijn. Ook de blaasontsteking werd uitgesloten, wat ik zelf dacht. Maar ze zijn voorzichtig met mij vanwege mijn

geschiedenis. Dus er werd een opname geregeld voor mij. Ze hadden redenen dat ze aan nierstenen dachten, dus werd er een infuus voor me klaar gemaakt om de boel tot rust te laten brengen. Al vrij snel nam de pijn af. Maar ik voelde me zo slecht. Ja ik had geen tijd gehad om te landen thuis nadat ik weer twee heftige dagen had gehad op Mirre. Die twee dagen daar was ik ook al zo ziek van het proces waar ik in zat. Maar kon het niet delen in het ziekenhuis. Het liefst wilde ik alleen maar huilen, maar moeilijk om dat daar toe te staan. Het gebeurde wel maandag avond, want ik had zo'n hoofdpijn dat ik niets kon verdragen en alleen maar kon huilen. Er is geen oorzaak gevonden, en mocht ik dinsdag gelukkig naar huis. Wel moet ik het in de gaten houden, als het terug komt moet ik toch echt weer aan de bel trekken. Ze nemen geen risico met een zwangerschap.

Herinneringen

Ja ik werd natuurlijk opgenomen in het ziekenhuis, maar wel op de afdeling waar ik ook terecht kwam in de zwangerschap van Daan. Ik voelde me al zo slecht maar merkte ook dat ik terug kwam op dingen wat niet fijn was in de zwangerschap van Daan. Alleen al daar op die afdeling te liggen. En het feit dat ze al aan de telefoon het hadden moeten we een ambulance sturen. Dit is nog steeds een ding waar ik van in paniek kan raken. Ik wil gewoon niet in dat ding meer terecht komen. Maar goed, er

was vast ook een reden waarom ik in het ziekenhuis terecht kwam. Misschien moest er iets geheeld worden door dit te voelen. En achteraf de dingen die boven kwamen vielen in het niets waar ik op dat moment in zat met me heel slecht voelen. Ik betrapte me erop dat toen ik mijn partner belde dat ik naar huis mocht dat ik in de gang op een bankje ging zitten, waar ik ook zat toen ik hem belde in de zwangerschap van Daan om in paniek te vertellen dat ze me wilde overplaatsen naar een ander ziekenhuis. Dit was zo vreselijk raar. Maar het is goed, wie weet als ik daar nog eens kom dat er minder gevoel bij komt kijken.

Druk kindje

Ik wordt echt gek al een week dat ons kindje zo vreselijk druk is, zo hard trappen en dat lekker steeds op me blaas. Zo erg dat het gewoon echt pijn deed en dat ik ons kindje flink zat werd. Ik gaf het de schuld dat het me pijn deed. Maar nu pas besef ik dat het me iets wilde zeggen. Want nu ik weer iets verder ben, en door een sessie bij mirre wat rustiger bent is ons kindje ook rustiger. Het wilde vast zeggen "mama het is goed ik moedig je alleen maar aan om verder aan jezelf te werken, hoe heftig het ook allemaal voor je is" Dit deed ik en nu ben ik rustiger en ons kindje dus ook. Het trapt zeker nog wel hard, maar niet steeds meer op me blaas. En ook wel wat minder vaak. Ik kan weer genieten als ik ons kindje voel trappen in me buik. Mijn buik gaat dan ook echt helemaal tekeer. Zo grappig om te zien. Het is wel heel bizar hoe je kindje op je reageert.